

изучавате едно изкуство, което като мъжъ не бихте изучили — изкуството да пригответе млѣкото, съ което трѣбва да отхраните дѣцата си. Вие сте чисто и просто гувернантки на Господа, които отглеждатъ неговитѣ дѣца; ако не изпълните майчината си длъжностъ, Господъ ще ви попита: „Защо ви поставихъ на тая важна длъжностъ? Не трѣбваше такова млѣко да давате на дѣцата си“. „Ама дадохме вече“. Още единъжъ да не давате; иначе, ще ви уволни“. — „Ама искамъ мъжъ да стана“. — „Нѣма да станешъ мъжъ; ако продължавашъ да искашъ, нѣща, които не заслужавашъ, ако си все така упорита, втория пѣтъ говедо ще станешъ“.

Философията на съврѣменнитѣ християни не почива на здрава основа. Всѣки сектантъ твърди и проповѣдва: „Това, което проповѣдвамъ, е истинско християнско учение, онова не е“; но никой не може да опрѣдѣли точно, кое е истинското християнско учение. Казваме, че сме вѣнецъ на създаването на свѣта. Да не лъжемъ и себе си и Бога: ние не сме вѣнецъ; вѣнецъ сѣ само ония, които сѣ завършили своето развитие; ние, които още крякаме въ блатото, не сме друго, освѣнтъ жаби; ние, които искаме пари и къщи, които сме готови да продадемъ и Господа за тѣхъ, не сме вѣнецъ на създаването, а вѣнецъ на падането, на ада.

Ние сме прѣдъ дилема. Трѣбва да се попитаме: можемъ ли да вървимъ дълго врѣме по този пѣтъ? Не можемъ да мръднемъ по-нататкъ: съврѣменното човѣчество е достигнало оня прѣдѣлъ, дѣто, ако направи още крачка, всичко изгубва. Но една крачка въ обатна посока, една крачка напрѣдъ, една крачка нагорѣ — и неговото бѣдаще е велико.